

1. BAMIDBAR 7 – THE GIFTS OF THE PRINCES

(א) וַיְהִי בַיּוֹם כָּלֹת מֹשֶׁה לְהַקְדִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וַיִּקְדֹּשׁ אֹתוֹ וְאֶת כָּל כְּלָיו וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת כָּל כְּלָיו וַיִּמְשַׁח אֹתָם: (ב) וַיִּקְרִיבוּ נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל רְאֵשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם נְשִׂאֵי הַמִּטֹּת הֵם הָעֹלְמָדִים עַל הַפְּקָדִים: (ג) וַיָּבִיאוּ אֶת קָרְבָּנָם לַפְּנֵי ה' ... (ד) וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת חֲנֻפֹת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמִּשַׁח אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת קָרְבָּנָם לַפְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ: (יא) וַיֹּאמֶר יְקֹזֵק אֶל מֹשֶׁה נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם וַיִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבָּנָם לְחֲנֻפֹת הַמִּזְבֵּחַ: (יב) וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת קָרְבָּנוֹ נְחֹשֶׁן בֶּן עֲמִינָדָב לְמִטֵּה יְהוּדָה: (יג) וְקָרְבָּנוֹ קֶעֶרֶת כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: (יד) כֹּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קִטְרֶת: (טו) פָּר אֶחָד בֶּן בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ אֶחָד בֶּן שָׁנָתוֹ לְעֹלָה: (טז) שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: (יז) וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתּוּדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבָּן נְחֹשֶׁן בֶּן עֲמִינָדָב: (יח) בַּיּוֹם הַשְּׁנִי הַקָּרִיב נֹתְנָאֵל בֶּן צוּעַר נְשִׂיא וְשֹׁשֶׁבֶר: (יט) הַקָּרִיב אֶת קָרְבָּנוֹ קֶעֶרֶת כֶּסֶף אַחַת ... (כד) בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נְשִׂיא לְבָנֵי זְבוּלֹן אֶלְיָאָב בֶּן חֵלֹן: (כה) קָרְבָּנוֹ קֶעֶרֶת כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ ...

1. And it was that on the day that Moses finished erecting the Mishkan, he anointed it, sanctified it, and all its vessels, and the altar and all its vessels, and he anointed them and sanctified them. 2. The princes of Israel, the heads of their fathers' houses, presented [their offerings]. They were the leaders of the tribes. They were the ones who were present during the counting, 3. They brought their offering before God ... 10. The princes brought [offerings for] the dedication of the altar on the day it was anointed; the princes presented their offerings in front of the altar. 11. God said to Moses: One prince each day, one prince each day, shall present his offering for the dedication of the altar. 12. The one who brought his offering on the first day was Nahshon the son of Amminadab of the tribe of Judah. 13. And his offering was one silver bowl weighing one hundred and thirty [shekels]; one silver sprinkling basin [weighing] seventy shekels according to the holy shekel; both filled with fine flour mixed with olive oil for a meal offering. 14. One spoon [weighing] ten [shekels] of gold filled with incense. 15. One young bull, one ram and one lamb in its first year for a burnt offering. 16. One young he goat for a sin offering. 17. And for the peace offering: two oxen, five rams, five male goats, five lambs in their first year; this was the offering of Nahshon the son of Amminadab. 18. On the second day, Nethanel the son of Zu'ar, the prince of Issachar brought [his offering]. 19. He brought his offering of one silver bowl ... 24. On the third day, the prince was of the sons of Zebulun, Eliab the son of Helon. 25. His offering was one silver bowl weighing one hundred and thirty [shekels] ...

2. ABARBANEL – WHY THE IDENTICAL GIFTS?

יש מהמפרשים ... שכתבו שהנשיאים נצטוו מהקב"ה להביא הקרבן הזה כמ"ש "ויאמר ה' אל משה" ... וכן "נשיא אחד ליום" גזרת מלך היתה. ולכן כל אחד הביא שעיר עזים לחטאת ואין חטאת באה בנדבה. ועוד כי אלו היו כל הקרבנות האלו נדבות, איך הושוו כלם בנדבתם מבלי תוספת ולא חסרון? ולבות בני אדם מתחלפים בנדבות מאד? ... אבל אין דבר זה נכון בעיני ... אבל אמתת הענין הזה הוא שאֵלֶּה הנשיאים נועצו לב יחדיו שכיון שנתמנו נשיאים על שבטיהם יקריבו קרבן לה' שהוא יישר ארחותם ולא תארע תקלה על ידם ... ומפני שהיתה העדה כלם קדושים ובתוכם ה' והנשיאים היו כלם אנשים ראשים בני ישראל המה שוים במעלתם במה שכלם היו נשיאים לשבטים, ולכן הסכימו בינם לבין עצמם שיביאו כלם קרבן שוה כדי שלא

יפול ביניהם לא קנאה ולא גאווה והתפארות שזה פעמים רבות מביא מדנים בין אחים. וכמו שנראה מענין קין והבל במה שהקריבו ממנחותיהם שלהיות מנחת הבל מבכורות צאנו ומחלביהם ומנחת קין פחותה מפרי האדמה, קרה להם מה שקרה, ומפני זה התחכמו נשיאי ישראל להביא כל אחד מהם קרבן שוה לחבירו כאלו היו כלם כאיש אחד ולב אחד...

3. RAMBAN – MIRACULOUS SERENDIPITY

לכל אחד מהנשיאים עלה במחשבה להביא חנוכה למזבח ושתהיה בזה השיעור, אבל נחשון חשב בשיעור הזה טעם אחד וזולתו כל אחד מהנשיאים חשב טעם בפני עצמו.

4. SFORNO – EACH GIFT SERVED A UNIQUE PURPOSE FOR ITS TRIBE

וספר קרבן כל אחד מהם לבדו להורות שכל אחד מהם כיון לכפר על פרטי חטאים שירבו בשבטו וזה בכל אחד מפרטי קרבנו לרצון להם לפני ה'. וסמך ונצב עליהם בעד שבטו כענין המעמדות בקרבנות צבור.

The reason why the Torah does not simply lump all these offerings together but tells us separately 12 times what each prince's offering consisted of, is that each one had intended thereby to atone for all the sins he was aware of that members of his tribe had committed, had been guilty of. Each prince performed the act of placing all his weight on the animal becoming the sin offering on behalf of the members of his tribe guilty of sins requiring such a sin offering to atone for their sins. This was a regular procedure when communal offerings were being brought.

5. EISH KODESH – THE GIFTS OF THE NESI'IM CONTAIN A UNIQUE PROPHECY

There is a type of prophetic revelation that results from looking into a holy book. It is not knowledge of the future, for that kind of prophecy ended when the Temple was destroyed. Rather, it is guidance and a call to service of God and the holiness of Israel. At times, we have all experienced looking into a holy book and then we suddenly become extremely moved by a certain idea. A word pierces our heart and gives us no rest for years, until it can transform us into a different person, sanctifying and uplifting us. What is that about? We may have already heard this idea from others and probably seen it in books, yet we remained untouched. Yet now, the matter suddenly penetrates our heart and mind. This is version of looking into the Breast Plate (Urim VeTumim) worn by the High Priest. There too, all the letters were written, yet only some of them would shine into the eyes of the Kohen; and only a Kohen with divine inspiration. Another Kohen could stand beside him and not see a thing.

6. NETIVOT – THE PURPOSE OF THE REPETITION

פרשת קרבנות הנשיאים לכאורה תמוהה ביותר אריכות ענינה בתוה"ק, שנכפל י"ב פעמים בתורה סדר קרבנות הנשיאים, אף שכולם הקריבו אותו דבר. ולשם מה חוזרת התורה וכותבת י"ב פעמים באותה לשון את קרבן כל נשיא לחוד? והלא התוה"ק תיבותיה ואותיותיה ספורות ומדודות, ואין בה שום תיבה ואות אחת מיותרת. ומתיבה ואות אחת למדים תילי תלים של הלכות, ומדוע כאן התורה כה מאריכה? וכן בפרשת מנין בני ישראל הכתובה בסדר במדבר, מאריכה התורה במנין כל שבט בפני עצמו, שתחילה נכתב מנין כל שבט לחוד ואח"כ מספר כולם יחד. וגם הפסוק הראשון, תולדותם למשפחותם לבית אבותם וגו', כתוב אצל כל שבט בפני עצמו.

באמת כל התורה היא סודות ורזין עילאין שאין לנו כל השגה בהם. וכמד"א בספרים הקדושים ששים רבוא פירושים לתורה כנגד ששים רבוא נשמות ישראל. לכל נשמה יהודית יש פירוש מיוחד בתורה. וככל שמשגיגים בהבנת התורה הרי זה כאין לעומת כל סודות התורה שא"א בכלל להשיגם, וישנם חלקים בתורה שאפילו את פשטם אין אנו מבינים. ועל דרך פרשת אלופי עשו בסדר וישלח, דמה נפק"מ לן בכלל מי היו אלופי עשו למשפחותם? ...

ולקרב הדברים אל השכל ע"פ השגתנו, לבאר קימעא בפרשת קרבנות הנשיאים ובמספר בני ישראל, למה נכפל ענין כל שבט בפני"ע י"ב פעמים באותה לשון -- כי התורה מעמידה וקובעת כאן את גודל קדושת עם ישראל, שהוא לעילא ולעילא ולא ניתן כלל להשיגו. שענין י"ב שבטי יה שחילק הקב"ה את כלל ישראל לי"ב שבטים, שלכאורה הרי רצונו ית' באחדותם של ישראל, וכמו שמצינו שההכנה לקבלת התורה היתה ע"י "ויחן שם ישראל - כאיש אחד בלב אחד". ובוודאי שאין זה סתם חלוקה בעלמא לשבטים, אלא הוא ענין נשגב מאד וטמירין ביה רזין עילאין למעלה מבינתנו והשגתנו, ש"י"ב שבטי יה הם כנגד י"ב צירופי שם הוי"ה ב"ה, שיחד הקב"ה שמו על כל שבט המכוון כנגד צירוף מיוחד, וכולם יחדיו מהוים את כלל ישראל. לכל שבט יש קדושה מיוחדת, שבנוסף לקדושה של כללות ישראל יש קדושה פרטית מיוחדת לי"ב שבטי יה, וכל שבט הוא מציאות מיוחדת בפני עצמו ודרך עבודה מיוחדת משלו בעבודת ה' מה שאצלו עיקר העיקרים, והם י"ב דרכים בעבודת ה' למעלה למעלה.

ולכן פרשת קרבנות הנשיאים חוזרת ונשנית י"ב פעמים, כנגד הקדושה המיוחדת של כל שבט ודרך עבודת ה' המיוחדת לו. וכמו שאמרו על זה במדרש ... אע"פ שקרבן שוה הקריבו כולם, על דברים גדולים הקריבו, וכל אחד ואחד הקריבו לפי דעתו. ומפרש שם במדרש באריכות רבה מה היו הכוונות של כל שבט בסדר הקרבן שלו. התחיל נחשון והקריב על סדר המלוכה במה שהמליכו אביו על אחיו, כי שבט יהודה ענינו מלכות, וכל פרטי הקרבן קערת כסף מזרק אחד וגו' היו מכוונים כנגד סדר המלוכה וענינו של מלך ישראל. ולהלן ביום השני, בא נשיא יששכר והקריב על שם התורה לפי שהם אהבו את התורה יותר מכל השבטים, וכל עניני קרבנו היו מכוונים ע"ש התורה. ואח"כ בא נשיא זבולון והקריב קרבנו על השותפות שהיתה לו עם יששכר אחיו, וקרבנו היה כנגד החזקת תורה. ועדרך זה הולך ומפרש באריכות את סדר הקרבן של כל שבט ושבט כנגד חלקו המיוחד בעבודת ה'...

ומשמעות דברי המדרש, שכל שבט יונק מפרשת הקרבן של הנשיא בתורה את כוחו קדושה וטהרה בעבודת ה' המיוחדת שלו, וע"כ כתבה התורה את סדר הקרבן של כל שבט בפרשה מיוחדת בפני עצמו. ונמצא כי פרשה זו היא קודש קדשים, מקור הקדושה של עם ישראל, הימנה יונקים שבטי יה שפע קדושה לתפקידם בעבודת ה' עד ביאת המשיח. וזה גם האריכות בפרשת מספר בני ישראל, שכתבה התורה מספר כל שבט ושבט, וחזרה בכל שבט לומר תולדותם למשפחותם לבית אבותם וגו', כי בכל שבט יש קדושה מיוחדת, והתורה מדגישה בכל זה את ייחודו של כל שבט, המורה על גודל קדושת עם ישראל המורכב מי"ב שבטי יה. והרי שפרשיות אלו המה קודש קדשים, מהן נמשכת הקדושה והעבודת של ישראל לכל שבט ע"פ תפקידו.

ויש ללמוד מפרשת הנשיאים את היסוד שאחז"ל (סנהדרין קו): "רחמנא לבא בעי". המחשבה היא העיקר, דאף שבמעשה היה שוה קרבן כל הנשיאים, כתבה התורה כל קרבן בפרטות, מפני שכל נשיא השקיע בקרבנו את המחשבות והכוונות שלו בפרט המיוחד של שבטו...

7. NETIVOT SHALOM – FOCUSING ON MINOR DIFFERENCES

ויש לדקדק עוד בגוף הפרשה, מד"כ בתחילת הפר' "ויקריבו הנשיאים את חנוכת המזבח ביום המשח אותו ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח". למה נכפל ב' פעמים הלשון "ויקריבו הנשיאים"? עוד יש לבאר מאי דכתיב בקרבן נחשון בן עמינדב, "ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון" וגו', שלכאורה "את קרבנו" מיותר, שהרי נאמר להלן "וקרבנו קערת כסף אחת" וגו'? וכמו שלא נאמר כן בשאר הנשיאים? ובמדרש כאן עמדו למה בכל קרבנות הנשיאים כתוב קרבנו, ובנחשון כתיב וקרבנו, בו' יתירה.

ומשמע כאילו את קרבנו הוא קרבן אחד, ונוסף על זה עוד וקרבנו. וגם בקרבן השני של נתנאל בן צוער מציינו שינוי לשון, שנאמר בו "הקריב נתנאל" וגו' -- הקריב את קרבנו, לא כשאר השבטים דכתיב בהו רק קרבנו וגו'. ... ומה הלימוד לנו בכל זה?

וי"ל ע"פ מאמר מרן אדמו"ד בב"א זי"ע, עה"פ "אדם כי יקריב מכס קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם". "אדם כי יקריב מכס קרבן לה'", עיקר התכלית של הקרבן היא שיקריב עצמו להשי"ת, שיקריב מכס קרבן לה', להקריב עצמו כליל לה' כקרבן עולה, זהו הקרבן הנרצה קרבן לה'. והדרך לזה היא, מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן, היינו שימסור להשי"ת כל עניני בהמיות כמו אכילה ושתייה, כי אדם הרוצה להקריב עצמו קרבן לה' ראשית כל עליו להקריב את חלק הבהמיות שבו שלא ישאר בו שום חלק בהמי. ...

ועל דרך זה יש לבאר מה שנזכר בקרבן נחשון"ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו". דהנה נחשון בן עמינדב הוא הראשון שקפץ לים סוף במסירות נפש והקריב עצמו להשי"ת, וע"ז נאמר בתחילה "המקריב את קרבנו" היינו שנחשון מסר נפשו והקריב עצמו קרבן להשי"ת, ואח"כ כתיב וקרבנו וגו' היינו שבנוסף לכך הקריב עוד קרבן למזבח. וזה י"ל גם כפל הלשון ויקריבו בכל הנשיאים, שתחילה ויקריבו הנשיאים את חנוכת המזבח, היינו מה שהקריבו את עצמם להשי"ת...

ומה שנזכר בקרבן נתנאל בן צוער הלשון הקריב את קרבנו, י"ל ע"פ דברי המדרש ששבט יששכר ענינו תורה, ועל התורה אמרו חז"ל (ברכות מג:) אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, היינו שממית את עצמיותו על התורה, שהתורה מתקיימת רק ע"י מסירות נפש, וע"כ בקרבן שבט יששכר נאמר במיוחד הקריב את קרבנו, כנגד ענין ממית עצמו על התורה.